

Влакътъ спрѣ само нѣколко метра до свлѣчения пѣтъ. Всички пѣтници скочиха и се затичаха къмъ пропастьта. А машинистътъ и огнярътъ, наведени подъ влака, търсѣха момчето.

Къмъ срѣдата на влака тѣ го намѣриха между дветѣ релси, затворило очи, не се помръдва! Извадиха го. Минко трепна, отвори очитѣ, погледна и прошепна:

— Спасихте ли се?

— Спаси ни ти, момченце! Ти си нашиятъ спасителъ! — извика машинистътъ и бързо разказа на смаянитѣ пѣтници за случилото се.

Всички се учудваха. Мнозина викаха:

— Брей, че смѣло момче! Браво, браво!

Минко се бѣ ударилъ при падането. Отъ главата му струеше кръвъ. Превързаха го набързо. Единъ пѣтникъ започна да събира въ шапката си пари за малкия герой. Всѣки пускаше и благославяше:

— Господъ животъ и здраве да му дава!

Следъ това го качиха на влака. Новината се прѣсна изъ селото. Вестниците писаха за Минковата смѣлостъ.

Съ този влакъ пѣтувалъ голѣмецъ по желѣзницитѣ. Като разбралъ той, че тѣхниятъ спасителъ е бедно сираче, взелъ го съ себе си. После му издействувалъ стипендия и го настанили да се учи въ София.

Отъ тогава изминаха петнадесетъ години. Минко ходи да учи и въ чужбина. А сега е машиненъ инженеръ по желѣзницитѣ.

Коста Финджиковъ

